

РЕШЕНИЕ

№ 7906

гр. София, 07.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 07.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5491** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.39, ал.5 от Изборния кодекс (ИК).

Образувано е на 03.06.2024 година по жалба от К. Ц. К., с постоянен адрес:[жк], [жилищен адрес]0, чрез пълномощника-адв. М. М.- САК, против Решение за отказ от 29.05.24 година на кмета на Район „К. село“-СО по заявление с рег. №РКС24-ИЗ06-144/29.05.24 г. за изключване на жалбоподателя от списъка на заличените лица преди предаването на избирателния списък на С. в изборите за Европейски парламент (поправено по отношение на номера на заявлението със Заповед №РКС24-РД-09-277/31.05.2024 година от същия орган).

Иска се отмяната на оспорения отказ и изпращането на делото като преписка на адм. орган, със задължителни указания по прилагането на закона.

Жалбоподателят твърди, че обжалваният отказ е издаден в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби и на международното право, както и че не съответства на целта на закона. Конкретно жалбоподателят се позовава на чл.12, чл.29 от Конвенцията за

правата на хората с увреждания (КПХУ) , чл.3 от Протокол №1 към Конвенцията за правата на човека и основните свободи (КПЧОС), чл.4, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.), нарушения на чл.20 и чл.21 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС), вр. чл.14, ал.3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС).

Твърди още, че са налице условията на член 267, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), тъй като спорът повдигал въпроси, за чието решаване било необходимо решение на СЕС, за да може националният съд да постанови своето решение по спора, с който е сезиран. Напомня, че решението по делото на АССГ няма да подлежи на обжалване по националното право- арг. 39, ал.5 от ИК. Конкретно твърди, че е необходимо отправянето на следните въпроси: „1. Член 14, параграф 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС), разглеждан във връзка с член 39, параграф 2 и член 26 от Хартата на ЕС и тълкуван в светлината на делото С- 650- (Т. Delvigne срещу Commune de Lesparre-Мйдос) на Съда, позволява ли на Държавите - членки да въведат пълна забрана на правото на глас в избори за Европейски парламент на лица с интелектуални увреждания, които са поставени под запрещение или да откажат да регистрират в избирателната роля за изборите за Европейски парламент на лица с увреждания само на основание, че те са били лишени от правоспособност; 2. Като се има предвид ратифицирането от ЕС на Конвенцията за правата на хората с увреждания (КПХУ) и съдебната практика на Съда на ЕС, трябва ли член 14, параграф 3 от Договора за Европейския съюз, взет заедно с член 39, параграф 2 от Хартата на ЕС за основните права да се тълкува в светлината на член 29 от КПХУ ?“

С писмения отговор по жалбата, инкорпориран в съпроводителното писмо по изпращането на преписката на съда, ответникът-кметът Район „К. село“-СО оспорва основателността на жалбата по съображения, че в Акта за избирането на представители в Европейския парламент чрез всеобщи преки избори, в ЕС не действа единна избирателна система, респ. всяка държава- членка запазва контрол върху провеждането на избори на своята територия и съобразно действащото изборно законодателство упражнява правомощията си по осигуряването на избирателното право на гражданите.

От фактическа страна съдът приема за установено следното:

По делото е безспорно, че жалбоподателят е български гражданин.

С влязло в сила на 10.04.2006 година по гр.дело №106/2005 година по описа на Софийския градски съд, прието по делото, като писмено доказателства, жалбоподателят К. Ц. К. е поставен под пълно запрещение. Видно от мотивите към решението същият страда „шизофрения-параноидна форма, промяна на личността“, в резултат на което не може да разбира свойството и значението на действията си и да ръководи постъпките си.

С Решение №РКС17-ГР94-253-(131)/12.03.2024 г. на кмета Район „К. село“-СО му е назначен настоянически съвет в състав: настояник:Х. Г. И. и заместник-настояник: Д. В. П..

Жалбоподателят е настанен и пребивава в Дом за възрастни хора „ Х. дей“, находящ се в [населено място], [улица]62Аа.

Към момента има висящо дело за отмяна на пълното запрещение на жалбоподателя К., като последното заседание по него е било в началото на месец юни 2024 година.

Установяването и призоваването на настояника и заместник настояника на жалбоподателя на адресите, посочени от ответника, вкл. и след служебно извършена от АССГ справка в Национална база „Население“ се оказа невъзможно в рамките на бързия характер на съдебното производство.

С оспореното по делото решение е постановен отказ за изключване на жалбоподателя от списъка на заличените лица преди предаването на избирателния списък на С. в изборите за Европейски парламент, поради обстоятелството, че е лице, което е поставено под пълно запрещение и на основание чл.350, ал.1 от ИК.

От приетото по делото заключение на вещото лице (ВЛ), със специални знания в областта на психиатрията, вкл. и поясненията на същото при изслушването му в съдебно заседание, се установява, че заболяването на К. Ц. К.-„Параноидна шизофрения“ и реалното му индивидуално състояние към момента не му позволяват да взема информирани и смислени решения и да формира политически убеждения. Същият страда от шизофренна ендогенна психоза от много години, като вредната употреба на алкохол влошава протичането на заболяването. Болестта се е изразявала и продължава да се представя с разстройства в структурата на мисловния процес-

паралогичен до разкъсан, в съдържанието, където се разкриват параноидни налудности за отношение и увреждане от други хора-майка, брат, а в момента насочени най-вече към заместник-настоятника му, с дезорганизирано поведение-често бяга от дома, след което го връщат пиян, на фона на психопатоподобна промяна на личността. Дезориентиран е за време, място и обществени събития. Жалбоподателят не е в състояние да взема решения отнапред спрямо предстояща близка дата, тъй като той е психотичен, с психотично, на моменти дезорганизирано поведение.

Като съобрази:

- заключението на вещото лице, което е изследвало наличната медицинска документация за жалбоподателя в Центъра за психично здраве „ Проф. Н. Шипковенски“ ЕООД;

- осъщественият от ВЛ психиатричен преглед на жалбоподателя, проведен на 05.06.24 година на място- в Дома, в който е настанен и пребивава;

-непосредственото впечатление на съдията при изслушването на жалбоподателя в съдебно заседание на 07.06.24 г. и дадените от него отговори на поставените му въпроси, отразени в съдебния протокол,

АССГ прецени да кредитира изцяло заключението на вещото лице, като компетентно, обосновано и достоверно, поради което приема за установено по делото, че заболяването на К. Ц. К. –„Параноидна шизофрения“ и неговото реално индивидуално състояние не му позволяват към момента на постановяване на оспорения отказ да взема информирани и смислени решения и да формира политически убеждения.

При тези фактически установявания, от правна страна съдът излага следното:

Правна уредба

Правото на Съюза

Член 1 от Акта за избиране на представители в Европейския парламент чрез всеобщи преки избори (наричан по-нататък „Актът от 1976 г или само „Актът“), предвижда следното:

„1. Във всяка държава членка, членовете на Европейския парламент се избират въз основа на пропорционално представителство, като се използва системата на листите или правото на един прехвърляем глас.

[...]

3.Изборите се провеждат на основата на общо, пряко и свободно изборително право, при тайно гласуване“.

Член 8 от Актът за избирането предвижда:

„При спазване на разпоредбите на настоящия акт изборителната процедура във всяка една от държавите членки се урежда от разпоредбите на националното право.

Тези национални разпоредби, които евентуално могат да вземат предвид особеностите в държавите членки, не трябва като цяло да засягат пропорционалния характер на начина на гласуване“.

Договор за Европейския съюз (ДЕС):

„Член 14

[...]

3. Членовете на Европейския парламент се избират за срок от пет години въз основа на всеобщо пряко изборително право, при свободно и тайно гласуване.“

Харта на основните права на Европейския съюз (2016/С 202/02)- наричана по-нататък „Хартата“:

„Член 21:

Недискриминация

1. Забранена е всяка форма на дискриминация, основана по-специално на пол, раса, цвят на кожата, етнически или социален произход, генетични характеристики, език, религия или убеждения, политически или други мнения, принадлежност към национално малцинство, имотно състояние, рождение, увреждане, възраст или сексуална ориентация.“

Член 39:

Право на гражданите да избират и да бъдат избирани в изборите за Европейския парламент

1. Всеки гражданин на Съюза има право да избира и да бъде избран в изборите за Европейския парламент в държавата-членка, в която пребивава, при същите условия, както и гражданите на тази държава

2. Членовете на Европейския парламент се избират чрез всеобщо, пряко, свободно и тайно гласуване.“

Член 51

Приложно поле

1. Разпоредбите на настоящата харта се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите-членки, единствено когато те прилагат правото на Съюза. В този смисъл те зачитат правата, спазват принципите и насърчават тяхното прилагане в съответствие със своите компетенции и при зачитане на предоставените в Договорите компетенциите на Съюза.

2. Настоящата харта не разширява приложното поле на правото на Съюза извън компетенциите на

Съюза, не създава никакви нови компетенции или задачи за Съюза и не променя компетенциите и задачите, определени в Договорите.

Член 52

Обхват и тълкуване на правата и принципите

1. Всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от настоящата Харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. При спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани, само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

2. Признатите от настоящата Харта права, които са предмет на разпоредби на Договорите, се упражняват при определените в тях условия и граници.

3. Доколкото настоящата Харта съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената Конвенция. Тази разпоредба не пречи правото на Съюза да предоставя по-широка защита.“

Българското право

Конституция на Република България:

Чл.5, четвърта алинея:“ Международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство,

които им противоречат. “

Допълнителен протокол към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /Ратифициран със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 1992 г. В сила за Република България от 7 септември 1992 г.; Обн. ДВ. бр. 80 от 2 октомври 1992г., изм. и доп. ДВ. бр. 137 от 20 ноември 1998г., попр. ДВ. бр.97 от 9 ноември 1999г./ (Протокол №1) :

„Право на свободни избори (Загл. ново - ДВ, бр. 137 от 1998 г.)

Член 3

Високодоговарящите страни се задължават да провеждат свободни избори през разумни периоди с тайно гласуване и при условия, осигуряващи свободното изразяване на мнението на народа при избирането на законодателното тяло.“

Изборен кодекс:

Чл.23, първа алинея от Изборния кодекс гласи:

„Избирателните списъци се съставят от общинските администрации по населените места, в които се води регистър на населението, и се подписват от кмета на общината, съответно от кмета на кметството или от кметския наместник, и от секретаря на общината. В градовете с районно деление избирателните списъци се подписват от кмета и секретаря на района.“

Чл.25, втора алинея от Изборния кодекс:

„При избори за членове на Европейския парламент от Република България и за общински съветници и за кметове избирателните списъци се съставят в две части: част I и част II. В част I се вписват всички български граждани, които имат право да гласуват в съответния вид избор, в част II – гражданите на друга държава - членка на Европейския съюз, които имат право да гласуват в съответния вид избор.“

Член 350, първа алинея от ИК предвижда следното:

„Право да избират членове на Европейския парламент от Република България имат българските граждани, които са навършили 18 години към изборния ден включително, живели са най-малко през последните три месеца в Република България или в друга държава – членка на Европейския съюз, не са поставени под запрещение и не изтърпяват наказание лишаване от свобода.“

Спорът между страните по делото

Спорът по делото се отнася до законосъобразността на отказа на кмета на Район „К. село“-СО на основание чл.350, първа алинея от ИК, постановен по заявление с рег. №РКС24-ИЗ06-144/29.05.24 г. за изключване на жалбоподателя от списъка на заличените лица преди предаването на изборителния списък на С. в изборите за Европейски парламент.

По спора, от правна страна съдът приема следното:

1. Във връзка с възражението на ответника, че всяка държава- членка запазва контрол върху провеждането на избори на своята територия и съобразно действащото изборно законодателство, т.е. че не са приложими норми на правото на ЕС, АССГ сочи, че то е неоснователно.

СЕС е имал възможността да напомни, че действително що се отнася до лицата, които имат право да избират в изборите за Европейски парламент, в решения Испания/Обединено кралство (С-145/04, ЕУ:С:2006:543, т. 70 и 78) и *Eman и Sevinger* (С-300/04, ЕУ:С:2006:545, § 43 и 45) е постановено, че член 1, параграф 3 и член 8 от Акта не определят ясно и точно кои са тези лица и че поради това при сегашното състояние на правото на Съюза определянето на носителите на това право е от компетентността на всяка държава членка при спазване на правото на Съюза. При все това приема, че Парламентът и Европейската комисия, съгласно член 1, параграф 3 от Акта от 1976 г. във връзка с член 14, параграф 3 ДЕС при упражняването на тази компетентност държавите членки са длъжни да гарантират, че членовете на Европейския парламент се избират чрез всеобщо, пряко, свободно и тайно гласуване. Поради това е приел, че държава членка, която при изпълнение на задължението си по член 14, параграф 3 ДЕС и член 1, параграф 3 от Акта предвижда в националното си законодателство, че граждани на Съюза, които [...] са били осъдени в влязла в сила [...] присъда, се изключват от кръга лица, които имат право да избират в изборите за Европейски парламент, прилага правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата. (Виж § 31-т.33 от Решение на Съда (голям състав) от 6 октомври 2015 година по дело С-650/13). Следователно процесната хипотеза, при която националното законодателство-чл.350, ал.1 от ИК изключва граждани на Съюза, които подобно на жалбоподателя по делото са поставени под запрещение (ограничено или пълно) от кръга лица, които имат право да избират в изборите за Европейски

парламент се прилага правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата.

2. Чл.39, ал.1 от Хартата не е приложим по делото. Жалбоподателят е гражданин на държава членка-Република България и пребивава на нейната територия, а не територията на друга държава членка.

3. Що се отнася до член 39, параграф 2 от Хартата, той представлява израз в Хартата на правото на гражданите на Съюза да избират в изборите за Европейски парламент в съответствие с член 14, параграф 3 ДЕС и с член 1, параграф 3 от Акта от 1976 г.

Очевидно е, че лишаването на жалбоподателя К. К. от избирателно право, което е в съответствие с националното право-чл.350, ал.1 от ИК, представлява ограничение при упражняването на гарантираното в член 39, параграф 2 от Хартата право.

В това отношение СЕС припомня в § 46 от посоченото по-горе решение по дело C-650/13, че с член 52, параграф 1 от Хартата се допуска налагането на ограничения при упражняването на правата, каквито са предвидените в член 39, параграф 2 от Хартата, ако ограниченията са предвидени в закон, зачитат основното съдържание на посочените права и свободи и при спазване на принципа на пропорционалност са необходими и действително отговарят на признати от Европейския съюз цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други лица (вж. в този смисъл решения *Volker и M. Schecke и Eifert*, C-92/09 и C-93/09, EU:C:2010:662, т. 50 и *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, т. 55).

В случая лишаването на жалбоподателя от избирателно право е в резултат от прилагането на разпоредбите на Изборния кодекс на РБългария, т.е. то е предвидено в закон.

4. Във връзка със забраната за дискриминация, установена в чл.21, параграф 1 от Хартата следва да се припомни, че тя отразява установения отпреди това принцип за равно третиране, който изисква подобни ситуации да не се третират различно и различни ситуации да не се третират по еднакъв начин, освен ако разликата в третирането е обективно оправдана (§ 57-58 от Решение от 12 септември 2006 година по дело C-300/04).

5. Случай, подобен на този на жалбоподателя К., е предмет на Решение от 15.02.2022 г. на ЕСПЧ по делото А. М. срещу България, по жалба №

26081/2017 г. Преди да се позове на стандарта, установен в това решение и в решенията, към които същото препраща, АССГ сочи, че позоваването на решения на ЕСПЧ във връзка с тълкуването на чл.21, параграф 1 и чл.39, параграф 2 от Хартата е в съответствие с чл.52, параграф 3 от Хартата, който предвижда, че доколкото настоящата Харта съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, а случаят е такъв, техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената Конвенция. То съответства и на постоянната практика на Съда на ЕС, че основните права са неразделна част от общите принципи на правото на Съюза. В това отношение Съдът се вдъхновява от общите за държавите членки конституционни традиции, както и от указанията, съдържащи се в международните актове за защита на правата на човека, към които държавите членки са се присъединили или в чието изготвяне са участвали (решения I. Handlungsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, т. 4 и Nold/Комисия, 4/73, EU:C:1974:51, т. 13). СЕС е уточнил, че ЕСПЧ има особено значение (вж. по-специално решения ERT, C-260/89, EU:C:1991:254, т. 41, както и Kadi и Al Barakaat I. F./Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461, т. 283). Член F, параграф 2 от Договора за Европейския съюз (който след изменение става член 6, параграф 2 ЕС) кодифицира тази съдебна практика. /Становище 2/13 на Съда (пленум), т.37/.

6. Чл.3 от Протокол 1 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи установява едно и също по съдържание право с това, установено в чл.39, параграф 2 от Хартата и чл.1, параграф 3 от Акта от 1976 г.- провеждането на избори чрез всеобщо пряко, свободно и тайно гласуване

7. ЕСПЧ е установил, че член 3 от Протокол № 1 гарантира индивидуални права, включително правото на лицето да гласува и да бъде избрано (М.-Мохин и Клерфайт срещу Б., 2 март 1987 г., § 51, Серия А № 113, и С. Демирташ срещу Турция (№ 2) [ГК], № 14305/17, § 385, 22 декември 2020 г.).

8. ЕСПЧ, както и СЕС (т.3 по -горе) обаче приемат, че правата, гарантирани по в чл.39, параграф 2 от Хартата (първият) чл. 3 от Протокол № 1 (вторият) , не са абсолютни.

Във връзка със спор, подобен на спора по настоящото дело, ЕСПЧ приема, че има място за подразбиращи се ограничения и договарящите държави имат свобода на преценка в тази сфера, която обикновено е широка. В същото време обаче повтаря, че ако ограничение на правото на глас се прилага за особено уязвима група в обществото, която е била дискриминирана, като например умствено увредените, сред които се установи безспорно, че попада жалбоподателят, тогава свободата на преценка на въпросната държава е значително по-тясна. Причината за този подход, който поставя под въпрос класификациите *per se*, е, че такива групи исторически са били обект на предразсъдъци с трайни последици, което води до тяхното социално изключване. Такива предразсъдъци могат да доведат до „законодателни стереотипи“, които възпрепятстват индивидуализираната оценка на техните способности (виж Алайос К., цитирано по-горе, § 42). В това отношение ЕСПЧ подчертава, че качеството на парламентарния и съдебния преглед на необходимостта от една обща мярка, каквото е оспорваното лишаване от права, наложено в резултат на поставянето на лице поради запрещение, е от особено значение, включително за действието на съответната свобода на преценка (виж Стрьобе и Розенлинд срещу Д., № 25802/18 и № 27338/18, § 92, 2 февруари 2021 г.). Ограниченията, наложени върху упражняването на правата по член 3 от Протокол № 1 не трябва да ограничават въпросните права до такава степен, че да накърнят самата им същност и да ги лишат от тяхната ефективност; те трябва да са наложени в преследване на легитимна цел и използваните средства да не са непропорционални (т.44 от Решение от 15.02.2022 г. на ЕСПЧ по делото А. М. срещу България и решенията, към които препраща- дела на М.-Мохин и Клерфайт, § 52, и С. Демирташ, § 387). Освен това наложените ограничения трябва да отразяват или да не противоречат на стремежа за поддържане на целостта и ефективността на една избирателна процедура, насочена към определяне на волята на електората чрез всеобщо избирателно право. Всяко отклонение от принципа на всеобщото избирателно право рискува да подкопае демократичната валидност на така избрания орган. Изключването на които и да било групи

или категории от общото население трябва да бъде съвместимо с основните цели на член 3 от Протокол № 1 (виж Х. срещу О. кралство (№ 2) [ГК], № 74025/01, § 62, ECHR 2005 IX, и Скопола срещу Италия (№ 3) [ГК], № 126/05, § 84, 22 май 2012 г.). По-конкретно, изборните резултати не трябва да се формират чрез гласове, подадени по начин, който противоречи на честността на изборите или свободното изразяване на волята на избирателите (виж К. В. срещу Испания, № 43564/17, § 57, 11 май 2021 г.).

В параграф 48 от Решението по делото А. М. срещу България, ЕСПЧ повтаря, че презумпцията в една демократична държава трябва да бъде в полза на включването на всички и че всеобщото избирателно право е основният принцип (делото Х., § 59; Ситаропулос и Джакумопулос срещу Гърция [ГК], № 42202/07, § 67, ECHR 2012; и Скопола (№ 3), § 82). Това обаче не означава, че член 3 от Протокол № 1 гарантира на лицата с умствени увреждания абсолютно право да упражняват правото си на глас. Съгласно тази разпоредба такива лица не са имунизирани срещу ограничения на правото им на глас, при условие че ограниченията отговарят на условията, посочени в параграфи 46-47 от същото решение. За целите на тълкуването на член 3 от Протокол № 1, ЕСПЧ е отбелязал факта, че понастоящем няма консенсус между държавите, страни по Протокол № 1, в смисъл на безусловно право на лица с психични разстройства да упражняват правото си на глас. Напротив, изглежда, че повечето от тези държави позволяват ограничения въз основа на умствените способности на въпросното лице (виж К. В., цитирано по-горе, § 59).

В обобщение в § 57 и § 58 от същото решение, ЕСПЧ повтаря, че третирането като група на всички хора с интелектуални или психични увреждания е съмнителна класификация и ограничаването на техните права трябва да подлежи на строг контрол, като стига до заключението, че недискриминационното отнемане на правото на глас - без индивидуализиран съдебен контрол и единствено въз основа на факта, че психичните увреждания са наложили определено лице да бъде поставен под ограничено запрещение- не може да се счита за пропорционално на легитимна цел за

ограничаване на правото на глас.

8. Позововайки се на:

- посочения по-горе уставен стандарт в практиката на ЕСПЧ;
- на изминалия дълъг период от време от поставянето на жалбоподателя под пълно запрещение- 10.04.2006 г. и до сега;
- възможността да е настъпила промяна в състоянието на жалбоподателя, в резултат на проведено лечение или терапия, поддържаща заболяването в ремисия ;
- необходимостта от индивидуализиран съдебен контрол на възможността на жалбоподателя да формира политически възгледи и да взема съзнателни решения,

АССГ прецени да допусне жалбата за разглеждане.

Това решение на АССГ противоречи на националното право, че напълно запретените лица не могат да извършват валидни правни действия, вкл. и да упълномощават адвокат, както е в случая, за осъществяване на процесуално представителство пред съд по оспорване на отказа относно правото на глас на жалбоподателя в изборите за Европейския парламент. Възможността обаче да се иска отмяна на запрещението би представлявала решение, само ако то бъде изцяло отменено, но не и ако бъде изменено в ограничено. Само тогава директно ще се реши въпроса за лишаването от права на жалбоподателя, както сочи ЕСПЧ, като последицата ще бъде автоматична, а не в резултат на индивидуализиран съдебен контрол .

АССГ съобрази и постоянната съдебна практика на СЕС, че при липса на правна уредба на Съюза в някои области редът и условията за гарантиране на защитата на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза, в съотв. с която по силата на принципа на процесуалната самостоятелност на държавите членки те трябва да бъдат уредени от вътрешния правов ред на всяка държава членка, при положение все пак те да не са по-неблагоприятни от правилата, уреждащи сходни вътрешноправни положения (принцип на равностойност), и да не правят на практика невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза

(принцип на ефективността).

АССГ като прецени:

- наличието на защитимо право от правния ред на Съюза;
- установеното по делото затруднение за установяване и призоваване на настойника и заместник настойника на жалбоподателя на адресите, посочени от ответника и след служебно извършена справка в Национална база „Население“;
- провеждането на изборите за Европейския парламент съвсем скоро-на 9 юни 2024 година, мотивирали националния законодател да установи срок от 24 часа за разглеждане на жалбата-чл.39, ал.5 от ИК, приема, че е напълно очевидно, че недопускането на жалбата до разглеждане би накърнило принципа на ефективност. На практика би било невъзможно упражняването на претендираното право, предоставено от правния ред на Съюза- това по чл.39, параграф втори и чл.21 от Хартата за изборите на 9 юни 2024 година.

По тези съображения и при липсата на друга процесуална пречка за упражняването на правото на съдебно оспорване по националното право, АССГ прие жалбата за разглеждане.

9. АССГ намира, че искането за отправяне на преюдициално запитване следва да бъде отхвърлено, тъй като заявените права, произтичащи от Хартата, чиято защита всъщност се търси с жалбата до АССГ съответстват на права, гарантирани от норми Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Тези норми, тълкувани от СЕС и ЕСПЧ в един или друг аспект, в съответствие с вече изложеното по-горе, позволяват на АССГ да реши спора съобразно своята преценка без отправя преюдициално запитване.

10. По съществото на спора съдът намира, че жалбата е неоснователна, предвид несъмнено установеното по делото реално индивидуално състояние на жалбоподателя К. К., което не му позволява да взема информирани и смислени решения и да формира политически убеждения. В този смисъл отнемането на правото на жалбоподателя да участва в изборите за

Европейски парламент не е дискриминационен, тъй като почива на обективна причина, която оправдава различното му третиране, независимо от защитения признак „увреждане“, настъпило поради психичното му заболяване. Отнемането на правото на глас в случая представлява ограничение, което е предвидено в закон и съответства на принципа на пропорционалност-необходимо е в конкретния случай и отговаря на признати от ЕС цели от общ интерес-необходимостта да се защитят правата и свободите на другите граждани на ЕС. Допускането на упражняването на глас от лице, което не може да вземе самостоятелно информирано решение, като в този контекст би било и твърде лесно манипулируемо, би подкопало честността на изборите и същността на изборителното право да отразява действителната воля на всеки един отделен изборител, а оттук и на всички изборители заедно.

11. В заключение съдът сочи, че и по националното право оспореният акт съответства на изискванията за законосъобразност по чл.146 от Административнопроцесуалния кодекс. Издаден е от компетентен орган-чл.23, първа алинея и чл.25, втора алинея, вр.чл.39 от ИК. Спазена е установената форма за индивидуален административен акт-оспореното решение е в писмена форма и съдържа всички изискуеми реквизити, съгласно чл.59, ал.2 от Административнопроцесуалния кодекс. Релевантните по случая факти са правилно изяснени и не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила при тяхното установяване в административното производство, проведено от ответника по делото. Постановеният отказ е в съответствие с ИК и неговата цел.

С оглед на гореизложеното, Административен съд София-град, II о., 23-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането за отправяне на преюдицилавно запитване, инкорпорирано в жалбата.

ОТХВЪРЛЯ жалбата от К. Ц. К., с постоянен адрес: [жк], [жилищен адрес]0, чрез пълномощника- адв. М. М.- САК, против Решение за отказ от 29.05.24

година на кмета на Район „К. село“-СО по заявление с рег. №РКС24-И306-144/29.05.24 г. за изключване на жалбоподателя от списъка на заличените лица преди предаването на избирателния списък на С. в изборите за Европейски парламент (поправено по отношение на номера на заявлението със Заповед №РКС24-РД-09-277/31.05.2024 година от същия орган).

Решението е окончателно и подлежи на оспорване.

СЪДИЯ: